

Overeenkomst tussen sitebeheerder en depot m.b.t. aansprakelijkheid

AUTEURS:
Sven Van Damme
Legal Researcher, ICRI

0. INHOUDSTAFEL

0.	Inhoudstafel.....	2
1.	De uitsluiting of beperking van aansprakelijkheid in het kader van informaticacontracten: een korte schets van het theoretische kader.....	3
1.1.	Exoneratieclausules.....	3
1.2.	“Vrijwaringsbedingen”.....	3
2.	Recht van verhaal van de betrokkene.....	4
2.1.	Toezicht via de rechter.....	4
2.2.	Recht op schadevergoeding.....	5
2.3.	Strafbepalingen in de wet verwerking persoonsgegevens.....	6
3.	Overeenkomst tussen de sitebeheerder en het digitaal depot.....	8

De doelstelling is hier een modelclausule op te stellen voor de overeenkomst tussen het depot en de sitebeheerder, meer bepaald met betrekking tot privacy. Van belang is te weten in hoeverre het depot de aansprakelijkheid bij de sitebeheerder kan leggen voor onrechtmatig materiaal aan de hand van exoneratieclausules.

1. DE UITSLUITING OF BEPERKING VAN AANSPRAKELIJKHEID IN HET KADER VAN INFORMATICA CONTRACTEN: EEN KORTE SCHETS VAN HET THEORETISCHE KADER

1.1. *Exoneratieclausules*

Clausules tot uitsluiting of beperking van aansprakelijkheid, in het algemeen exoneratieclausules genoemd, zijn clausules die de partijen in hun contract kunnen invoegen met het oog op een beperking of uitsluiting van hun aansprakelijkheid voor schade. Waar het gemeenrecht een principe bevat inzake aansprakelijkheid van de veroorzaker van schade (in het kader van contractuele relaties in art. 1142 e.v. B.W. en buiten contractuele relaties in art. 1382 e.v. B.W.), is een afwijking van dit principe toegestaan, althans binnen de toegelaten limieten.¹ Waar de wettelijke bepalingen van het Burgerlijk Wetboek meestal slechts als aanvullend recht zijn opgenomen, kunnen deze bepalingen dus worden vervangen door de principes die de partijen zelf hebben opgesteld.

Een van de belangrijkste limieten wordt gevormd door de openbare orde en de imperatieve wetsbepalingen, ook “dwingend recht” genoemd, d.i. bepalingen waarvan partijen niet mogen afwijken. De rechtvaardiging voor deze beperking ligt in het algemeen belang dat de wet probeert te beschermen.

1.2. “Vrijwaringsbedingen”

Beperkende en uitsluitende clausules zijn te onderscheiden van de zogenaamde vrijwaringsbedingen. Deze bedingen hebben noch als voorwerp, noch als effect de aansprakelijkheid van de schuldenaar te beperken of uit te sluiten, maar heeft enkel tot gevolg dat een contractant moet instaan voor de financiële gevolgen van de aansprakelijkheid die de wederpartij kan oplopen ten aanzien van derden².

Die overeenkomsten vinden hun oorzaak in het feit dat beperkende of uitsluitende clausules niet tegenwerpelijk zijn aan een derde die schade heeft geleden. De derden zijn per definitie geen partij tot het contract en zij hebben dus de beperking of uitsluiting van de aansprakelijkheid niet aanvaard. De contractpartij is desalniettemin tegenover die derde gehouden tot schadevergoeding, niet krachtens het contract, maar volgens de gemeenrechtelijke regels inzake aansprakelijkheid voor schadegevallen. In die gevallen hebben de vrijwaringsbedingen hun nut. De partijen zullen zijn overeengekomen dat één van hen de schadevergoedingen op zich zal nemen die aan derden zouden moeten worden uitgekeerd³.

Dergelijke bedingen wijken dus duidelijk niet af van het gemeen aansprakelijkheidsrecht en zijn zelfs toegelaten ingeval de partij die zich laat vrijwaren zich niet geldig van haar aansprakelijkheid kan bevrijden⁴. Een vrijwaringsbeding is steeds geldig, behoudens strijdigheid met de openbare orde of de goede zeden⁵.

---

¹ M., VAN EECKHOUDT, *Uitsluiting of beperking van aansprakelijkheid*, in Praktijkids VZW, Hoekstenen van informaticacontracten, Mechelen, Kluwer, 2004, 69.

² N.CARETTE, “Exoneratiebedingen in het gemeen recht”, *Jura Falconis* 2004-2005, nummer 1, 2

³ M., VAN EECKHOUDT, *Uitsluiting of beperking van aansprakelijkheid*, in Praktijkids VZW, Hoekstenen van informaticacontracten, Mechelen, Kluwer, 2004, 71.

⁴ Cass. 7 september 1962, *R.W.* 1962-1963, 645; H. VANDENBERGHE, M. VAN QUICKENBORNE en L. WYNANT, Overzicht van rechtspraak 1985-1993), Aansprakelijkheid uit onrechtmatige daad”, T.P.R. 1995, 1226; B. DUBUISSON, *l.c.*, in WERY, P. (ed.), *Les clauses applicables en cas d'inexécution des obligations contractuelles*, Brussel, Die Keure, 2001, 39

⁵ Cass. 3 december 1982, *Arr. Cass.* 1982-1983, 469; B. DUBUISSON, *l.c.*, in WERY, P. (ed.), *Les clauses applicables en cas d'inexécution des obligations contractuelles*, Brussel, Die Keure, 2001, 39

De vraag is nu of het digitaal depot en de sitebeheerder een vrijwaringsbeding kunnen afsluiten, zodanig dat het digitaal depot de financiële last van zijn eventuele aansprakelijkheid voor onrechtmatig materiaal op de sitebeheerder kan afwentelen. Vooraleer dit te bekijken zullen we eerst bekijken welke mogelijkheden de betrokkene heeft om de rechten die de WVP hem toekent, af te dwingen.

2. RECHT VAN VERHAAL VAN DE BETROKKENE

De betrokkene heeft diverse mogelijkheden om zijn rechten af te dwingen. Het recht van verhaal omvat zowel de bijzondere procedure voor de rechtbank van eerste aanleg, voorzien door art. 14 WVP, het indienen van een klacht bij de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, de mogelijkheid om klacht neer te leggen bij het Parket dan wel zich burgerlijke partij te stellen bij de onderzoeksrechter als het recht op schadevergoeding. De mogelijkheid om klacht in te dienen bij de Commissie zullen we hier niet bespreken. Er zal vooral dieper worden ingegaan op het recht op schadevergoeding en de strafbepalingen, maar eerst wordt de regeling van art. 14 WVP bekeken.

2.1. Toezicht via de rechter

Met het oog op het toezicht op de naleving van de bepalingen van de Wet verwerking persoonsgegevens en de aanvullende bepalingen in de bijzondere wetten voorziet de WVP in de tussenkomst van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg. Art. 14 WVP voert hierbij een specifieke vorm van snelrecht in, m.n. de vorderingen zoals in kortgeding⁶. Een vordering zoals in kortgeding is mogelijk voor diverse aangelegenheden, voor zover zij verband houden met de rechten die door of bij de WVP aan de betrokken persoon werden toegekend:

- vorderingen betreffende het recht van toegang tot de gegevens die op hem betrekking hebben
- vorderingen betreffende het recht van verbetering van die gegevens
- vorderingen betreffende het recht van verwijdering van een foutief gegeven of van een gegeven dat, gelet op het doel van de verwerking, onvolledig is of niet ter zake doet of van een gegeven dat niet mocht worden geregistreerd, meegedeeld of bewaard, dan wel te lang na de toegestane periode werd bewaard, evenals het verbod om de voornoemde gegevens te gebruiken
- vorderingen betreffende het recht van verzet m.b.t. verwerkingen waartegen de betrokkene zich heeft verzet

Belangrijk is dat de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg, zetelend zoals in kort geding, ten gronde uitspraak doet. Dit kenmerk van zijn rechtsmacht wordt bevestigd door art. 47 WVP dat een verwijzing naar de bevoegdheid onderbrengt in art. 587 Ger. W.

Als rechter ten gronde kan de voorzitter de verantwoordelijke voor de verwerking veroordelen tot eerbiediging van de subjectieve rechten van de eiser. Dit houdt in dat de voorzitter kan bevelen om bepaalde handelingen te stellen of bepaalde handelingen te verbieden. Uiteraard kan de eiser, overeenkomstig het gemeen recht, vorderen dat de hoofdveroordeling gepaard gaat met een veroordeling tot betaling van een dwangsom⁷.

De betrokken persoon of zijn advocaat moet in de eerste plaats zelf kiezen welke oplossing het best aan zijn wensen tegemoetkomt en bijgevolg in de rechtsvordering wordt opgenomen. Vervolgens moet de rechter uitmaken wat de meest geschikte oplossing is. Daarbij zal hij rekening houden met de inhoud en de motivering van de vordering en met de argumenten van de verweerder, *in casu* de verantwoordelijke voor de verwerking⁸. Eén van de maatregelen die de voorzitter kan opleggen, wordt uitdrukkelijk vermeldt in art. 14 § 6 WVP: “De voorzitter kan gelasten dat de verantwoordelijke voor de verwerking aan derden, aan wie hij de litigieuze gegevens heeft meegedeeld, kennis geeft van de verbetering of verwijdering ervan”. Dit kan belangrijk zijn voor het digitaal depot, indien de persoonsgegevens werden doorgegeven door een sitebeheerder.

---

⁶ P. DE HERT, *Privacy en persoonsgegevens*, Brussel, Politeia 2004, 159

⁷ D. DE BOT, *verwerking van persoonsgegevens*, Antwerpen, Kluwer, 2001, 359

⁸ P. DE HERT, *o.c.*, 160

Omstreden is de vraag of de voorzitter aan de betrokkene een schadevergoeding kan toekennen. In de rechtspraak zijn hierover uiteenlopende uitspraken te vinden⁹. DE BOT stelt dat de *ratio legis* van de tussenkomst van de voorzitter dit niet lijkt toe te laten. De rechter komt enkel tussen teneinde met spoed een einde te stellen aan schendingen van de beschermingsregeling die door de wet is ingesteld¹⁰. Uiteraard kan de voorzitter het verzoek ook onontvankelijk of ongegrond verklaren.

De vordering die steunt op art. 14 WVP sluit niet uit dat de andere gerechtelijke stappen kunnen worden ondernomen. In dergelijke gevallen gaat het meestal om algemenere vorderingen over een ander soort geschil, waarbij een eventuele overtreding van de WVP niet zonder invloed zou kunnen blijken. Binnen het raam van de WVP en de uitvoeringsbesluiten ervan, zullen meestal vorderingen worden ingesteld op grond van art. 1164 (als de veronderstelde wetsovertreding binnen een contractuele relatie tussen de betrokkene en de verantwoordelijke voor de verwerking is gepleegd) of van de artikelen 1382, 1383 en 1384 van het Burgerlijk Wetboek. Dergelijke geschillen kunnen zich voordoen als de bepalingen van de voornoemde wet of van de uitvoeringsbesluiten ervan worden miskend en dit schade berokkent aan de betrokken persoon of zelfs aan derden¹¹.

2.2. *Recht op schadevergoeding*

Art. 15 bis schrijft in de WVP een bepaling in over het recht op schadevergoeding: de verantwoordelijke voor de verwerking is aansprakelijk voor schade die de betrokkene lijdt ingevolge een verwerking die in strijd is met deze wet of haar uitvoeringsbesluiten, tenzij hij bewijst dat het feit dat de schade heeft veroorzaakt, hem niet kan worden toegerekend. Het gaat hierbij om een lichte vorm van objectieve aansprakelijkheid¹². Dit houdt in dat, indien de oorzaak van de schade onbekend blijft, het slachtoffer moet vergoed worden door de verantwoordelijke voor de verwerking. Ook als de verantwoordelijke er niet in slaagt aan te tonen dat het feit hem niet kan worden toegerekend, moet hij de betrokkene vergoeden, ook al heeft hij zelf geen enkele fout begaan¹³.

De verantwoordelijke kan zich van deze objectieve aansprakelijkheid bevrijden. Daartoe moet hij bewijzen dat het feit dat de schade heeft veroorzaakt hem niet kan worden toegerekend. Deze formulering werd verkozen boven de formulering "indien hij bewijst dat hij geen fout heeft begaan", ingevolge het advies van de Raad van State. De Raad heeft gewezen op het verschil tussen beide formuleringen. Slechts in het eerste geval moet de verantwoordelijke voor de verwerking niet alleen het bewijs leveren dat het feit reëel is, maar ook dat het feit dat hij aanvoert werkelijk de schade heeft veroorzaakt, en ook dat het feit hem niet kan worden toegerekend. Dat het feit niet toerekenbaar is aan de verantwoordelijke kan op verschillende manieren worden bewezen: een fout van de betrokkene, overmacht, een fout van een derde, enz.

Een vordering tot schadevergoeding tegen de verwerker kan niet worden gegrond op art. 15bis WVP. Dit artikel beperkt zich tot het instellen van een lichte objectieve aansprakelijkheid ten laste van de verantwoordelijke voor de verwerking. Aangezien de verwerker in opdracht en onder de verantwoordelijkheid van de verantwoordelijke voor de verwerking werkt, zal er veelal geen reden zijn om tegen de verwerker afzonderlijk een proces te beginnen. Indien de verantwoordelijke voor de verwerking onvermogen is of niet meer bestaat (bv. wegens faillissement, ontbinding, ...) is er natuurlijk wel een reden om de verwerker rechtstreeks aan te spreken.

Om de verwerker aan te spreken tot het betalen van een schadevergoeding zal de betrokkene zich moeten verlaten op het gemene recht (art. 1382 BW). Dit betekent dat de betrokkene een fout in hoofde

---

⁹ Zo kennen zowel de Brusselse (Rb. Brussel 22 maart 1994, *J.T.* 1994, 841) als de Nijvelse rechtbank (Rb. Nijvel 15 november 1994, *J.T.* 1995, 284) op basis van art. 14 WVP een schadevergoeding toe. In een ander geval wordt deze vordering afgewezen (Rb. Brussel 12 april 1995, *onuitg.*, geciteerd in J.P. BUYLE, L. LANNOYE, Y. POULLET en V. WILLEMS, "Chronique de jurisprudence: le droit de l'informatique (1987-1994)", *J.T.* 1996, 238, nr. 78, voetnoot 377)

¹⁰ D. DE BOT, *o.c.*, 359 (!!! Eventueel nog T. LEONARD, *J.T.* 1994, 846)

¹¹ P. DE HERT, *o.c.*, 163

¹² Memorie van toelichting, *Parl. St.* Kamer 1997-98, nr. 1566/1

¹³ Advies van de Raad van State bij het voorontwerp van omzettingwet, 145

van de verwerker zal moeten aantonen. Als de verwerker kan aantonen dat het feit hem niet kan worden toegerekend en de oorzaak onbekend blijft, zal hij niet tot schadevergoeding kunnen verplicht worden. Als de verantwoordelijke veroordeeld wordt tot het betalen van een schadevergoeding, kan hij zich keren tegen de verwerker. In dat opzicht dient verwezen te worden naar art. 16 § 1 WVP dat bepaalt dat in de overeenkomst die tussen de verantwoordelijke en de verwerker moet worden gesloten, een regeling inzake aansprakelijkheid moet zijn opgenomen.

Wanneer het digitaal depot zelf moet aanzien worden als de verantwoordelijke voor de verwerking kan het op basis van deze bepalingen aansprakelijk gesteld worden. Een vrijwaringsbeding is in dit geval nuttig om de schadevergoeding af te wentelen op degene die de persoonsgegevens heeft aangeleverd. Verwerkt het digitaal depot daarentegen persoonsgegevens als verwerker voor een andere verantwoordelijke voor de verwerking, zal in de eerste plaats deze laatste de aansprakelijk kunnen gesteld worden. Alleen indien het digitaal depot effectief zelf fouten begaat, kunnen derden rechtstreeks een schadevergoeding verlangen. Zelfs dan kan een vrijwaringsbeding zijn nut hebben, bijvoorbeeld omdat de fout begaan door het digitaal depot veroorzaakt wordt door voorafgaande fouten of gedragingen van de verantwoordelijke voor de verwerking.

2.3. Strafbepalingen in de wet verwerking persoonsgegevens

De bepalingen van artikel 36 tot en met 43 WVP, maken dat de Wet verwerking persoonsgegevens als een bijzondere strafwet moet worden bestempeld. Belangrijk daarbij is dat de algemene beginselen van het gemeenrechtelijk strafrecht toepasselijk zijn op de misdrijven voorzien door de bijzondere strafwet. Dit vloeit voort uit art. 43 WVP dat uitdrukkelijk stelt dat alle bepalingen van Boek I het Strafwetboek, met inbegrip van hoofdstuk VII en artikel 85, toegepast worden op misdrijven omschreven bij deze wet of bij de uitvoeringsbesluiten ervan.

Het zou ons hier te ver leiden om alle gedragingen op te sommen die strafbaar worden gesteld.

Het komt erop neer dat men als verantwoordelijke de verplichtingen van de WVP moet nakomen. Enerzijds gaat het om de verplichtingen bepaald in de artikelen 4 en volgende van de wet, die de 'kwalitatieve' verplichtingen worden genoemd. Denk met name aan de verplichting om het beginsel van de doeltreffendheid na te leven. Dat houdt in dat de persoonsgegevens enkel kunnen worden verwerkt voor duidelijk bepaalde en gerechtvaardigde doeleinden en dat ze moeten voldoen aan een aantal algemene kwaliteitsvereisten.

Ook zijn er de verplichtingen i.v.m. de individuele rechten van de geregistreerde personen. De WVP kent de betrokkenen een aantal rechten toe die voor de verantwoordelijke voor de verwerking stuk voor stuk verplichtingen vormen. Het gaat in eerste instantie om het recht tot toegang, mededeling en rechtzetting. Bovendien is er het recht op verzet en het verbod te worden onderworpen aan geautomatiseerde individuele beslissingen.

Ten slotte zijn er de verplichtingen aangaande de procedure. Zo is men verplicht om de verwerking aan te geven bij de Commissie. Meer in het algemeen moet elke verantwoordelijke een aantal technische, organisatorische en administratieve verplichtingen nakomen op het vlak van beheer van de verwerking. De naleving van de meeste van die verplichtingen wordt verzekerd door strafbepalingen.

In de meeste gevallen worden steeds de verantwoordelijke voor de verwerking, zijn vertegenwoordiger in België, zijn aangestelde of gemachtigde strafbaar gesteld, wat, althans op het eerste gezicht, leidt tot het besluit dat ook alle personen die bij de concrete uitvoering tussenkomen, strafbaar kunnen worden gesteld. Een diepgaandere analyse, in het bijzonder van de normen waarvan de overtreding strafbaar wordt gesteld, geeft evenwel aan dat het in wezen enkel de verantwoordelijke zelf, zijn vertegenwoordiger en enkel die gemachtigden of aangestelden die mee de beslissingen nemen (en dus belast zijn met de concrete verantwoordelijkheid om ervoor te zorgen dat de bepalingen door anderen worden uitgevoerd) zijn die gevisieerd worden¹⁴. Ook inzake het moreel element is de wetgever niet duidelijk. Waar sommige auteurs er bij stilzwijgen van de wetgever van uit gaan dat het algemeen opzet vereist is¹⁵, blijkt uit het

¹⁴ D. DE BOT, *o.c.*, 379

¹⁵ M.-H. BOULANGER, C. de TERWAGNE en T. LEONARD, "La protection de la vie privée à l'égard des traitements de données à caractère personnel", *J.T.* 1993, 388

geheel van de wettelijke regeling en de bewoordingen van een aantal specifieke te kunnen worden afgeleid dat in bepaalde gevallen onachtzaamheid volstaat. Het is ook wenselijk dat hier een verduidelijking vanwege de wetgever zou komen¹⁶.

De hoofdstraffen bestaan in geldboetes waarvan het bedrag, afhankelijk van het misdrijf kan variëren van 100 tot 100.000 euro. Het gaat dus om correctionele straffen. In geval van herhaling voorziet de wet in de mogelijkheid om een geldboete en/of een gevangenisstraf van 3 maanden tot twee jaar op te leggen¹⁷. De rechter kan ook bijkomende straffen opleggen: beslag van de dragers van de persoonsgegevens waarop het misdrijf betrekking heeft, de uitwissing van persoonsgegevens, het verbod om persoonlijk of via een tussenpersoon persoonsgegevens te verwerken.

Art. 42 WVP voorziet dat de verantwoordelijke voor de verwerking of zijn vertegenwoordiger in België burgerrechtelijk aansprakelijk is voor de betaling van de boeten waartoe zijn aansteller of lasthebber is veroordeeld.

---

¹⁶ D. DE BOT, *o.c.*, 279

¹⁷ Art. 41 § 3 WVP

3. OVEREENKOMST TUSSEN DE SITEBEHEERDER EN HET DIGITAAL DEPOT

Indien een betrokkene vindt dat de verwerking van zijn gegevens niet volgens de geldende wetgeving gebeurt, kan hij dus bij verschillende instanties klacht indienen. Een verantwoordelijke kan hiervoor strafrechtelijk worden veroordeeld, maar ook veroordelingen op burgerrechtelijk vlak zijn mogelijk. Het is duidelijk dat de straffen die opgelegd worden en de maatregelen die eventueel door de voorzitter, zetelend zoals in kortgeding, worden opgelegd door de veroordeelde zelf zullen moeten worden nageleefd. Ook de geldboete zal moeten worden betaald door de veroordeelde zelf. Geldboete als straf heeft immers een persoonlijk karakter¹⁸. Dit houdt in dat, behoudens wettelijke afwijkingen, de geldboete alleen de dader treft en niet de burgerlijk aansprakelijke personen. Zoals reeds vermeld, voorziet wel art. 42 WVP dat de verantwoordelijke voor de verwerking of zijn vertegenwoordiger in België burgerrechtelijk aansprakelijk is voor de betaling van de boeten waartoe zijn aansteller of lasthebber is veroordeeld.

Wat door het digitaal depot echter wel zou kunnen worden verhaald op de sitebeheerder is de schadevergoeding waartoe het wordt veroordeeld. Dit kan via een vrijwaringsbeding. Hierbij zullen de partijen overeenkomen dat één van hen de schadevergoedingen op zich zal nemen die aan derden moeten worden betaald.

Zo een vrijwaringsbeding is steeds geldig, behoudens strijdigheid met de openbare orde of de goede zeden. De Wet verwerking persoonsgegevens is een wetgeving van openbare orde. Zij stelt immers niet alleen een aantal voorwaarden aan de verwerking van persoonsgegevens die de burger moeten toelaten de controle te behouden over wat er met zijn gegevens gebeurt, maar voert ook een aantal grondrechten in die elke burger voor de rechtbank moet kunnen afdwingen. Dit karakter komt ook duidelijk tot uiting in hoofdstuk VIII van de Wet verwerking persoonsgegevens dat de naleving van de meeste wetsbepalingen strafrechtelijk afdwingt. Dit brengt echter niet met zich mee dat er geen vrijwaringsbedingen zouden kunnen worden gesloten voor schadevergoedingen die zouden moeten worden betaald naar aanleiding van een schending van de wet verwerking persoonsgegevens. Het verbod om vrijwaringsbedingen af te sluiten die ingaan tegen de openbare orde duidt eerder op het feit dat bv. twee overvallers geen contract mogen sluiten waarin de ene overvaller verklaart de schadevergoedingen op zich te zullen nemen waartoe ze eventueel zouden kunnen worden veroordeeld als ze zouden worden gevat. In de overeenkomst tussen de sitebeheerder en het digitaal depot kan dus wel een vrijwaringsbeding worden opgenomen en dat kan als volgt worden geformuleerd:

Vrijwaringsbeding

1. "De sitebeheerder" vrijwaart "het digitaal depot" en haar personeelsleden voor elke aanspraak, van welke omvang ook, van derden tot vergoeding van schade, welke schade door deze derden kan worden aangetoond en welke een gevolg is van een onrechtmatige verwerking van persoonsgegevens in het materiaal dat door "de sitebeheerder" aan het digitaal depot werd ter beschikking gesteld. In het bijzonder vrijwaart "de sitebeheerder" "het digitaal depot" en haar personeelsleden voor alle aanspraken op basis van art. 15 bis Wet verwerking persoonsgegevens en de artikelen 1382, 1383 en 1384 van het Burgerlijk Wetboek.
2. "De sitebeheerder" is verplicht op eerste aangeven van "het digitaal depot" al het nodige te doen dat noodzakelijk is voor een correcte uitvoering van de in het vorige lid genoemde vrijwaring, zulks voor eigen rekening van "de sitebeheerder". Indien "de sitebeheerder" hierin nalatig blijft, zal "het digitaal depot" alles doen hetgeen nodig is, zulks voor rekening van "de sitebeheerder". "De sitebeheerder" is verplicht om op eerste aanmaning van "het digitaal depot" al datgene aan derde te vergoeden wat "het digitaal depot" aan de derde zou dienen te vergoeden, indien "de sitebeheerder" niet zou hebben gevrijwaard.

Het digitaal depot mag dus niet aanvaarden dat de sitebeheerder zich exonereert voor de gevolgen van schendingen van de WVP door hem gepleegd.

---

¹⁸

L. DUPONT en R. VERSTRAETEN, *Handboek Belgisch Strafrecht*, Leuven, Acco, 1990, 362